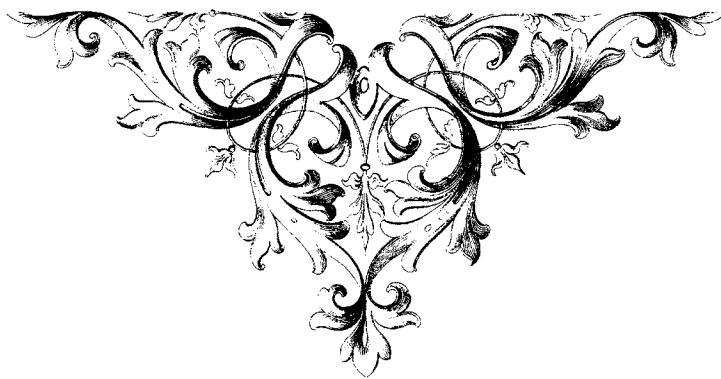

TEMNÉ VODY

Špaček

FIONA PAULOVÁ

EGMONT
Publishing

VÁM, ČTENÁŘŮM.

Díky, že jste tuto cestu podnikli spolu se mnou a Cassandrou.

THE SECRETS OF THE ETERNAL ROSE # 3: STARLING:

Copyright © 2014 by Paper Lantern Lit. LLC.

All rights reserved. This book, or parts thereof, may not be reproduced in any form without permission in writing from the publisher, Philomel Books, a division of Penguin Young Readers Group, 345 Hudson Street, New York, NY 1001-. Philomel Books, Reg. U.S. Pat. & T m. Off.

The scanning, uploading and distribution of this book via the Internet or via any other means without the permission of the publisher is illegal and punishable by law. Please purchase only authorized electronic editions, and do not participate in or encourage electronic piracy of copyrighted materials. Your support of the author's rights is appreciated. The publisher does not have any control over and does not assume any responsibility for author or third-party websites or their content.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,

v Praze roku MMXV jako svou 4300. publikaci

Z anglického originálu *The Secrets of the Eternal Rose 3. Starling* přeložila Šárka Dvořáková

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Martin Mráz

Tisk Finidr, a.s.

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-3183-8

www.egmont.cz

TEMNÉ VODY

Špaček

*„Nákaza provrtá člověka
skrz naskrz, otráví mu krev
a připraví ho o všechnu sílu.“*

– KNIHA VĚČNÉ RŮŽE

Kapitola první

Když se úplně setmělo, vyplížili se Cass s Luou z přístřešku, ve kterém se ukrývali. Cass si protáhla svaly, vděčná, že unikla stísněnému prostoru. Luca si totiž při útěku z dóžecího vězení roztrhl rameno a rána se mu zanítla, takže ho skoro na týden schvátila horečka a znemožnila jim putovat dál. Cass věděla, že s přibývajícím počtem dní je bude hledat čím dál tím méně lidí, ale to čekání ji ničilo. Zoufale toužila pokračovat ve svém úsilí zničit Řád věčné růže.

Existoval jen jeden způsob, jak toho docílit – najít Knihu věčné růže a modlit se, aby obsahovala dost důkazů o nekalých praktikách, díky nimž by členové Řádu stanuli před soudem. Zaplavila ji vlna nenávisti. Přijala ji a nasměrovala k vytyčenému cíli. „K pobřeží se jde tudy,“ pravila.

Když odbočili na cestičku, sevřel Luca její prsty ve svých a Cass se poněkud uklidnila. Slyšeli tiché šplouchání vln. Vanul teplý, ale svěží větřík, který si pohrával s látkou jejich šatů. Luca se pohyboval strnule a zraněnou paži si tiskl k trupu. Kráčeli podél pobřeží východním směrem tak dlouho, dokud Cass nenašla to, co hledala – starou *batèlu* přivázanou k dřevěnému molu. Nedaleko stálo několik domků, ve všech oknech však panovala tma. Loďka zřejmě patřila k jednomu z nich.

Cass vešla směle na molo, poklekla a uvolnila lano, za které byla malá veslice přivázaná ke kůlu. „Nastup si,“ pobídla Luou.

Ten zaváhal. „Vážně to nejde jinak než krást obyčejným lidem?“

„Tahle krádež je to nejmenší,“ namítla Cass. Nepřipomněla mu, že mají namířeno do vily Querini, aby tam okradli její milovanou tetu. Nic jiného jim nezbyvalo. Potřebovali peníze na cestu do Florencie, kde chtěli pokračovat v pátrání po knize. Pro Agnese bylo bezpečnější věřit tomu, že jsou mrtví. „Kromě toho tu loďku určitě někdo najde a vrátí ji.“ Luca ji pozoroval, jak zručně rozvazuje uzly, a v očích se mu zračilo překvapení i obdiv.

„Netušil jsem, že jsi nadaná na tolik... věcí,“ pronesl.

Cass se usmála. Připadalo jí, že je to poprvé za mnoho dní. „Počkej, až mě uvidíš veslovat.“

A vskutku. Chopila se dřevěných vesel s takovou vervou, že zaskřípěla o kov. Opřela se do každého záběru tak silně, až ji rozbolely svaly. Veslice pomalu, ale jistě proplouvala lagunou. Cass se rozhlížela kolem sebe, zda nespatří nějaké jiné plavidlo, loď plné vojáků nebo cokoliv neobvyklého. Jenže noc zahalila vše do černého hávu, který narušoval jen slabý svit měsíce. Kdyby náhle narazili na jinou loďku, snadno mohlo dojít ke srážce.

Luca upřeně pozoroval každý její pohyb a výraz jeho tváře ji uváděl do rozpaků.

„Copak?“ zeptala se. Zadívala se na hladinu a sledovala pohyb dřevěného vesla protínajícího vodu v laguně. Pak se opět zahleděla na svého snoubence. Ten z ní nespouštěl oči. „Proč se na mě tak díváš?“

„Myslel jsem na to, že pokaždé, když mám pocit, že tě znám, mě něčím překvapíš.“ Pronesl to tiše, ale tak laskavě, že kdyby mu zbývalo více sil, možná by se k ní naklonil a políbil ji.

Cass při té představě vyklouzlo jedno z vesel z ruky. Když se po něm natáhla, vzpomněla si na výlet batelou, který podnikli s Falcem. Bylo to té noci, kdy našli tělo Sophie, bývalé služebné Josepha Duboise. Vybavila si, jak jí Falco zajížděl rukou pod šaty a rozvazoval korzet, jak si pod dekou leželi v náručí a vášnivě se líbali. Při té vzpomínce jí zahořely tváře. *Idiota*, zanádalá si v duchu. Bezpochyby v sobě skrývala spoustu překvapení. Kdyby se však o některých z nich Luca dozvěděl, určitě by se mu v očích nezračila taková něha jako nyní.

„Začíná tě to zmáhat. Vystřídám tě,“ navrhl.

Cass zavrtěla hlavou. To by si raději namohla záda a sedřela ruce do krve, než aby ho nechala veslovat. Věděla, že by se mu obnovilo zranění ramene, a kromě toho si *zasloužila* trpět. Zostudila ho svým románkem s Falcem. Vystavila svou gardedámu nebezpečí a Siena kvůli ní přišla o život. Cass netušila, zda si to někdy dokáže odpustit.

Veslovala podél jižní části ostrova Giudecca směrem na východ a před ostrůvkem San Giorgio Maggiore zabočila na jih. Z mlhy vystoupilo pobřeží San Domenica. Vysoká tráva se nakláněla ve větru, jako kdyby jí kynula. Cass zamířila kolem pole k Agnesině molu a přivázala loďku k jednomu z kůlů. Zadoufala, že uzel vydrží, a pomalu se na houpající se veslici postavila.

Luca jí chytil za paži a pomohl jí vystoupit. Jakmile se ocitla na molu, otočila se a podala mu ruku.

Stáli nerozhodně na kraji mola a jejich siluety zezadu osvětloval měsíc. Cass nemohla uvěřit tomu, že je opět doma. Od té doby, co odsud odešla, uběhl jen týden, ale přesto na ni místo působilo cize. Jindy pečlivě zastřižený trávník nebyl upravený a hrozilo, že zaroste křovím, které lemovalo přední část vily. Rozklepala se jí kolena a srdce jí vyskočilo až do krku. Giuseppe své povinnosti zahradníka nikdy nezanedbával. Co to mělo znamenat?

„Cass? Co se děje?“ otázal se Luca.

Místo toho, aby se mu svěřila s pocitem, že přerostlý živý plot zvěstuje špatné zprávy, vystoupila z mola na trávník. Luca ji následoval. Když se přiblížila ke dveřím, zjistila, že dveře i všechna okna jsou pokryty černou látkou.

To znamenalo, že někdo zemřel.

Cass se zachvěla. Opřela se o vyřezávaný portál a snažila se rozumově popřít to, co křičelo její srdce. Její teta žila – nechtěla si připustit, že by tomu mohlo být jinak. Napadlo ji, že to je kvůli *ní*. Možná jí i Lucu Senát prohlásil za mrtvé, když je nenašel. Třeba Agnese nechala tyto drapérie pověsit na její počest, ačkoliv nemohla pohřbit její tělo.

Luca jí položil ruku na záda. Díky jeho dotyku v sobě našla sílu vykročit kupředu, ale vchodové dveře byly zamčené. V celé vile panovalo napros-

té ticho. Cass nevěděla, co vlastně čekala. Bylo už pozdě, a tak nešlo o nic zvláštního. Přemýšlela, kdo by jim přišel otevřít, kdyby zaklepala. Bortolo sloužil u Agnese jako majordomus déle než dvacet let, ale stáří si již vybralo svou daň, a Cass si byla jistá, že někde podřimuje. Zato Narissa, Agnesina komorná, možná ještě při svitu svíčky zažívá košile.

Jenže Cass nemohla zaklepat. I když služebnictvo považovala za svou rodinu, uvědomovala si, že se z ní a Lucy stali zločinci a na jejich hlavy je vypsaná vysoká odměna. Musela vycházet z předpokladu, že by je kdokoli mohl prozradit s vidinou zlatáků, které by mu změnily život. Lidé se dopouštěli zrady na svých skutečných rodinách za mnohem méně.

Místo toho zavedla Lucu k zadní části vily, do zahrady, kde se zděšením zjistila, že Agnesiny růže nejspíše nikdo již pár dní nezalil. Stonky byly pokroucené jako prsty čarodějnic a květy visely k zemi. I afrikány byly zvadlé a jejich okvětní lístky pokryly půdu jako moře zlatých slz.

Služební vchod byl naštěstí odemčený, a tak s Lucou tiše vklouzli do kuchyně. Tam nabyla jistoty. Nezpůsobil to jen závan hniloby maskovaný růžovou vodou a jemná vůně nějakého léčivého přípravku. Mohl za to pocit, který se jí zmocnil v okamžiku, kdy překročila práh vily. Pocit prázdnoty.

Pocit smrti.

„Smrt prostupuje vším.“

- KNIHA VĚČNÉ RŮŽE

Kapitola druhá

Zatímco Cass zavírala dveře na západku, Luca stál tiše vedle ní. I on něco cítil – poznala to podle jeho svráštělého obočí. Otevřel ústa, ale Cass mu rychle položila prst na rty. Věděla, že pokud se její tušení potvrdí, bude Agnese ležet nahoře v *portegu*. Cass se tam chtěla jít podívat sama, ale nemohla Lucu nechat stát v kuchyni, kde ho mohl kdokoliv najít.

„Tudy,“ naznačila rty. Mohl na ni počkat ve skladu. Nacházel se hned na konci chodby a pravděpodobně byl stále odemčený, protože kromě ní, Sieny a Feliciany do něj v poslední době nikdo nevstoupil. V duchu samu sebe znovu ujistila o tom, že i kdyby se stalo něco nepředstavitelného, nesmí se s Lucou odchýlit od svého plánu. Mohli ukrást nějaké zlato z tajné skrýše v Agnesině šatní skříni, dopřát si ve skladu několik hodin spánku a před východem slunce se vykrást z vily.

V rohu skladu stále stálo provizorní lůžko z beden a na něm ležel polštář s dekou. Feliciany se tu úspěšně skrývala do doby, než s Cass odjely do Florencie. Luca byl mnohem vyšší, a tak k lůžku přitáhla třetí bednu. Vzala ho za ruce a sevřela je ve svých. „Počkej tu na mě.“

Luca si s její pomocí lehl na bedny. „Cass, tvá teta. Myslíš, že –“

„Musím... se tam jít podívat. Sama.“ Cass obtížně hledala slova. „Chápeš?“

„Samozřejmě.“ Stále ji držel za ruku. „Ať už se stalo cokoliv, ty to překonáš.“

„Já vím. Odpočiň si. Přinesu všechno, co potřebujeme.“

Luca přikývl. Přetočil se tak, aby ulevil zraněnému rameni. „Jsi si jistá, že nemám jít s tebou...“

„Já to zvládnu,“ ujistila ho Cass.

Vrátila se do kuchyně a cestou minula majordomův příbytek. Zpoza dřevěných dveří se ozývalo hlasité chrápání. Bortolo dřímал, přesně jak předpokládala. Vydala se nahoru po schodišti pro služebnictvo a po každém kroku se zastavila a zaposlouchala. Nic. Jídelna byla prázdná a židle s vysokými opěradly postávaly kolem místa, kde dříve stával mahagonový stůl.

Ten se nyní nacházel v salóne a na něm ležela Agnesina rakev. Cass zadržela dech a zastavila se na prahu rozlehlé místnosti. Cítila, jak se jí rozbušilo srdce a sevřel žaludek. Nakonec přeci jen vešla dovnitř.

V salóne to pronikavě vonělo po skořici a růžové vodě. Nasládlý odér měl přehlušit zápach. Cass před sebou mávla rukou, aby ho alespoň trochu rozptýlila. Všechnen nábytek byl potažen černou látkou a až na mihotavé světlo ze čtyř černých svící umístěných na rozích jídelního stolu panovala v celé místnosti tma.

V rakvi ležela její teta.

Mrtvá.

Jak to ostatně cítila hluboko v kostech, jakmile vstoupila na pozemek vily.

Agnese měla na sobě své oblíbené šaty levandulové barvy. Měla zavřené oči a šedé nepoddajné vlasy odhrnuté z tváře a zastrčené pod černý závoj. Cass k ní přistoupila a vzala její studenou, ztuhlou ruku do své. „Odpusťte mi to,“ zašeptala.

Rychle se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že ji nikdo neslyšel, poklekla vedle stolu a začala se modlit. Když odříkávala otčenáš, měla skoro pocit, jako kdyby se vedle ní vznášel Agnesin duch. Když skončila, začala znovu od začátku, protože ji to uklidňovalo.

Pak vstala a vyšla ven ze salónu. Cestou do tetiny ložnice, která se nacházela v zadní části vily, minula svůj vlastní pokoj. Na okamžik si představila, že až vejde k Agnese, najde ji, jak sedí v posteli, a dostane od ní vynadáno za to, že se v tak pozdní hodinu prochází po domě.

Jenže místnost byla prázdná a postel pečlivě ustlaná. Cass se staženým hrdlem rychle našla v Agnesině šatní skříni skryš s mincemi a zase ji zavřela. Když se chystala k odchodu, všimla si, že tetin toaletní stolek je plný různých lektvarů a mastí. Chytla sukni šatů do rukou tak, aby se jí tam toho vešlo co nejvíc, včetně dvou svíček a krabičky s troudem. Napadlo ji, že by s Lucou mohli něco z toho použít na úplné vyléčení jeho ramene.

Těsně před odchodem vzala z nohou postele ještě vyšívanou vlněnou deku. Přikrývala s ní tetu tolikrát, že ji zaplavil pocit viny, ale zároveň si uvědomovala, že ji s Lucou budou dnes v noci potřebovat více než Agnese. Musela se soustředit na to, co bylo důležité. Na úkryt. Na Lucovo uzdravení. Na zničení Řádu.

Vrátila se do skladu a přitáhla si k Lucovi další dvě bedny. Položila na ně složenou deku a vysypala na ni všechny věci, které přinesla z tetiny ložnice. Zapálila svíčku a prozkoumala každou mastičku i lektvar – pozorně si je prohlédla, přičichla si k nim a jeden z nich dokonce ochutnala.

Theriak. Její otec ho používal na neduhy všeho druhu. Piero, Belladonnin ďábelský lékař, jí s ním potíral rány po psím kousnutí. Napnula paži a vzpomněla si na jizvy, které jí na ní zůstaly. Naštěstí už ji nebolela a mohla s ní hýbat.

Luca se otočil čelem k ní a zakryl si oči před světlem svíčky. „Viděla jsi tetu?“

„Ano,“ přitakala Cass. „Vypadá tak... poklidně.“

Luca ji vzal za ruku. „Je mi to moc líto. Já –“

Cass se mu vymanila. Nechtěla o bledé Agnese, která byla vystavena všem na očích, mluvit ani na ni myslet, ale přesto vyhrkla: „Mám pocit, jako by se mi to jen zdálo. Ona a Siena byly vším, co jsem měla.“

„Teď máš mě, Cass,“ ubezpečil ji Luca. „A tak to zůstane navždy, pokud chceš.“

Kéž by to byla pravda. Samozřejmě, že chtěla, ale chtěl by to i on, kdyby se dozvěděl o jejím románku s Falcem? Pravděpodobně ne a Cass by se mu vůbec nedivila.

„Měl bys ode mě utíkat, co ti nohy stačí,“ prohlásila a nemyslela to jen žertem. „Třeba jsem prokletá. Všichni, kterým na mně opravdu záleželo, jsou mrtví.“

„Kromě mě.“ Luca se na ni zadíval a v očích se mu zračila něha, kterou si nezasluhovala.

„Snad to tak i zůstane.“ Pousmála se a ukázala mu theriak. „Vyhrň si košili, abych viděla tvou ránu. Otec na tuhle směs nedal dopustit.“

Luca si stáhl košili z ramene a Cass se snažila nevnímat jizvy uprostřed hrudníku – děsivé připomínky jeho pobytu v dóžecím vězení a důkazy mučení, o kterém odmítal mluvit. Aby mohla nanést balzám, potřebovala kousek čisté látky a její pomačkané šaty, které měla na sobě už pár dní, použít nešly. Napadlo ji, že v jedné z krabic by mohla najít prostěradla, ubrousky nebo dokonce nějaké košilky. Vyskočila, přešla k nejbližší bedně a pokusila se otevřít víko. To se nepohnulo ani o píď.

Poklekla a zapřela se o jednu ze stěn. Vsunula konečky prstů pod dřevěný okraj a vši silou se víko pokusila nadzvednout. S trhnutím se uvolnilo a Cass se svalila na zem. Při tom shodila z vrchu nedalekého štosu malou krabici. Její obsah se s řinkotem vysypal na kamennou podlahu.

„Není ti nic?“ Luca se posadil, aby zjistil, co se stalo.

Krabice byla plná cínových šálků. Každý z nich byl zabalený do mušelinu. Přesně to Cass potřebovala. Popadla jemnou látku a s její pomocí potřela Lucovo rameno theriakovou mastí. Rána se hezky hojila.

Vtom před skladem zaslechla zavržení. Vytřeštila oči a vyskočila zpátky na nohy. Krabice, která spadla z hromady, způsobila hrozný rámus. Nevzbudila Bortola v jeho příbytku na konci chodby?

Rozeběhla se k dřevěným dveřím a v duchu si spílala, že za sebou předtím nezamkla. Už už sahala po západce, ale přišla o vteřinu pozdě. Dveře se mezitím otevřely.